

1 Korintiërs 4: 6-10

In de voorgaande verzen heeft Paulus best vaak over zichzelf en over Apollos gesproken. Maar de Korintiërs moeten wel even goed begrijpen dat hij dat niet gedaan heeft om zelf in de picture te staan. Nee, daar is het hem niet om te doen. Het is hem om z'n lezers te doen. *Dit deed ik ter wille van u, met de bedoeling dat u van ons leert!(6)*. En waarin zijn Paulus en Apollos dan een voorbeeld geweest voor de Korintiërs? Ze waren een voorbeeld in hun omgang met 'hetgeen geschreven staat'. Daarmee wijst Paulus op het Oude Testament. Op het moment dat Paulus zijn brief schrijft is dat de Bijbel. Het Nieuwe Testament is pas later, na het leven van de apostelen samengevoegd en aan het Oude Testament toegevoegd. Maar in de tijd dat Paulus leefde was het Oude Testament al voltooid. Er was behalve de Hebreeuwse oorspronkelijke vertaling zelfs al een Griekse vertaling gemaakt. Jezus zelf sprak vaak als Hij het over het Oude Testament had over de Wet en de Profeten. In de Bergrede bijvoorbeeld zegt Hij: *Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet en de Profeten op te heffen. Ik ben niet gekomen om ze op te heffen, maar om ze te vervullen. Want ik verzeker jullie; eer hemel en aarde vergaan, zal er niet één punt of komma van de wet afgaan voor het allemaal gebeurd zal zijn (Mt. 5:17,18)*. Als Joodse gelovigen het hebben over de Wet, Profeten en Geschriften hebben dan gebruiken ze het woord Tenach, wat een afkorting is van deze drie woorden* . De Corintiërs gaven hoog op van menselijke kennis, maar meenden met hun menselijke wijsheid – zeg gerust: eigen-wijsheid – de bijbel niet meer nodig te hebben. Die heeft afgedaan in hun ogen. Maar Paulus en Apollos maken duidelijk dat het Oude Testament ons wel degelijk iets te zeggen. Het gaat over Gods handelen met mensen. Je kunt de bijbel niet zomaar naast je neer leggen. Later zal Paulus aan Timotheüs schrijven dat (2Tim3:16) al de schrift(!) nuttig is om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren. Je kunt niets uit de bijbel scheuren! Het is geschreven om ons te onderrichten, om dwalingen te weerleggen en ons leven te beteren. De Korintiërs meenden zelf wel te kunnen bepalen wat gezag heeft en niet en daarmee verheffen ze zich boven elkaar. De NBG vertaling heeft hier: dat men zich voor de één en tegen de ander opblaze. Opgeblazenheid staat tegenover nederigheid. Nederig omgaan met de bijbel is jezelf stellen onder het gezag van Gods woord. Opgeblazen omgang met de bijbel is zelf bepalen of je het gezag van de Schrift accepteert of niet. Dan is Gods woord niet langer norm, maar dat ben je

zelf. Uiteraard vraagt onze omgang met de Schrift wel om een verantwoorde uitleg. Dat getuigt ook van respect voor de bijbel, dat je er niet inleest wat er niet staat, of dat je er een uitleg aangeeft die nooit de bedoeling van de schrijvers is geweest. Bij de uitleg van een tekst heb je altijd te maken met een kloof in tijd, geografie en cultuur, maar het achterliggende principe is daarom nog wel van kracht. In Paulus' tijd was bijvoorbeeld een vrouw die zonder sluier liep een losbandige, een grote schande voor haar man. Dat voelen wij niet meer zo, maar het achterliggende principe dat een vrouw zich niet losbandig moet kleden is ook vandaag van kracht. En zo heeft de tekst over de hoofdbedekking van de vrouw ons ook vandaag nog steeds wat te zeggen. In hoofdstuk 11 van deze brief komen we daar nog wel op terug.

In het 7^e vers vraagt Paulus zich af wie de mensen in de gemeente zijn die onderscheid maken. Blijkbaar waren er mensen die zich verhieven boven de ander. Zij waren de ingewijden. De mensen die het begrepen hebben. De anderen zijn de simpele zielen. Sommige Korintiërs gedragen zich alsof ze gearriveerd zijn. Jullie zijn al verzadigd, jullie zijn al rijk, jullie zijn al koning. Blijkbaar kennen de Korintiërs het onderscheid niet tussen het 'reeds en het nog niet'. Ook vandaag komen we gelovigen tegen die dat onderscheid wel eens vergeten. Men predikt dat je nu al mag rekenen op voorspoed, geluk en gezondheid. Als je maar gelooft.

En inderdaad, God heeft deze dingen wel toegezegd. Maar dat is nog toekomst. Op de nieuwe aarde zullen we zeker voorspoedig, gelukkig en gezond zijn. Nu hebben we daar alleen nog maar een belofte van. Het is zoals koning David. Hij werd gezalfd als koning, en daarmee was hij qua positie de koning van Israël. Maar hij moest vluchten in de woestijn. Hij mocht het koningschap niet naar zich toe graaien door Saul om te brengen, maar moest wachten op de HERE. Wij zijn ook gezalfd door de Heilige Geest en we zullen inderdaad eens met Christus regeren. Maar we leven nu nog in de 'woestijn van dit leven' en moeten wachten op Gods tijd. Het gevolg van het verheffen van de Korintiërs is dat de verwachting van de wederkomst verwaterde. Waarom zul je daar naar verlangen als je nu al koning bent?

Paulus vervolgt: was het maar waar dat jullie al koning zijn. Was het maar waar dat jullie nu al regeren, dan zouden wij nu ook al regeren. Dat is duidelijk ironisch bedoeld van Paulus. Hij drijft hier de spot met het standpunt van deze zogenaamde ingewijden.

Want de werkelijkheid is zo anders. Wij apostelen hebben plaats op de onderste trede van de ladder. We zijn ten dode gedoemd, een schouwspel: ten dode gedoemden zijn gevangenen die achter een Romeins veldheer aan moesten lopen op de triomftocht als het leger een stad binnenkwam. Bij het schouwspel moet u denken aan de arena, waar deze mensen voor de leeuwen werden gegoid, of met elkaar moeten vechten totdat één van beiden sterft. Dat beeld gebruikt Paulus, en de hemelbewoners, de engelen en de bewoners van de aarde, de mensen zitten op de tribune.

Hoezo koningen? We zijn uitschot. We zijn niet meer dan onze Heer. Hij heeft moeten lijden, dan kan ons dat ook overkomen. Op verschillende plaatsen in zijn brieven heeft Paulus beschreven welk lijden hij heeft moeten doorstaan als boodschapper van Christus. Ook in deze brief gaan we die gedeelten nog wel tegenkomen. Maar wat zou het mij baten, schrijft Paulus in 1 Cor. 15. Waarom zou ik al dat lijden willen ondergaan? Alleen omdat ik weet dat er een geweldige prijs voor mij ligt. Want het kruis van Christus en de lege graf van Christus verzekeren ons van die mooie toekomst. Jezus komt terug en we gaan als koning heersen. En dat lijden van de tegenwoordige tijd, ach het weegt niet op tegen de heerlijkheid die geopenbaard gaat worden. Daar doet Paulus het voor. Daar mogen wij het voor doen. Want God is trouw, Zijn Woord is betrouwbaar en Zijn beloften komen uit! Daar mogen we vast en zeker op vertrouwen.

Amen

*Tora ('Wet'), Nevie'iem ('Profeten') en Chetoeviem ('Geschriften')